

Nick de Koning

Onder vuur

KLINIEK ZUID
DEEL III

Roman

Naar een idee van Melissa Hendriks

Uitgeverij VBKLab
VBKMedia B.V. / Utrecht
ISBN 9789032520694 (paperback)
ISBN 9789032520687 (e-book)
ISBN 9789032520700 (audioboek)
NUR 340
© 2024 Nick de Koning
Omslagontwerp Bij Barbara
Zetwerk Crius Group, Hulshout

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij VBKLab vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

**VBK
LAB**

1

‘Hierbij verklaar ik de nieuwe kliniek voor geopend!’ Dokter Caro Benedict knipt met een grote schaar het roze lint door dat voor de lift hangt. Die is de afgelopen maanden geïnstalleerd en biedt toegang tot de doorgebroken bovenverdiepingen. Ze kijkt even plagend over haar schouder naar het team van Kliniek Zuid. ‘Eindelijk.’

‘Je kon het niet laten, hè?’ zegt mevrouw De Wit. ‘Je moest dat er echt nog even bij zeggen.’ Ze wisselt een blik van verstandhouding met Elmer, de jonge aannemer die de verbouwing heeft uitgevoerd. Al die tijd heeft hij bij haar gelogeed en de oude weduwe is de afgelopen maanden meer aan hem gehecht geraakt dan ze wil toegeven.

‘Ik vrees van wel,’ zegt Caro. Ze probeert een pokerface te bewaren, maar kan een lachje niet onderdrukken. De verbouwing, waarbij Kliniek Zuid is uitgebreid met de derde en vierde verdieping van het buurhuis van mevrouw De Wit, duurde zoveel langer dan ingecalculleerd dat er momenten waren dat Caro dacht dat er nooit meer een einde aan zou komen. Achteraf is ze er blij om dat ze niet van tevoren wist wat haar te wachten stond, anders was ze er nooit aan begonnen. Maanden van verborgen lekkages, draagmuren die op instor-

ten stonden, niet-geleverde materialen en een overschrijding van het budget voor een bedrag dat ze nauwelijks hardop uit durft te spreken. Het heeft haar tot aan de rand van waanzin gedreven. Maar het is gelukt. Het is voorbij. De verbouwing waar geen einde aan leek te komen, is achter de rug, en de rust in haar mooie kliniek is weergekeerd. Bovendien moet ze toegeven dat Elmer vakwerk heeft geleverd. De jongen is misschien eerder een kunstenaar dan een bouwvakker, maar het is mooier geworden dan ze had durven hopen.

Kliniek Zuid moest uitbreiden, dat kon niet anders, maar Caro is zo gehecht aan het pand waarin ze tien jaar geleden begonnen zijn, dat ze eigenlijk niet wilde verhuizen. Gelukkig was haar buurvrouw bereid om twee verdiepingen van haar eigen huis te verkopen, zodat ze konden doorbreken. Caro is Kliniek Zuid begonnen met twee kamertjes op de benedenverdieping, maar wel op een van de mooiste plekken in het chicste deel van de stad. Het ging meteen zo goed, dat ze snel moest uitbreiden. Vooral toen de eerste BN'ers zich meldden, ging het als een lopend vuurtje door Amsterdam dat er een nieuwe privékliniek was geopend waar je geweest móést zijn. De clientèle kwam ineens uit alle windstreken, dus huurden ze er een kamertje bij. En toen een verdieping. En daarna nog een. Het ging hun zelfs zo voor de wind dat ze het hele pand konden kopen. Inmiddels zijn ze jaren verder. Kliniek Zuid heeft niet alleen een goede naam op het gebied van kleine cosmetische ingrepen, maar ook gecompliceerdere gevallen uit het Stad Medisch Centrum worden met enige regelmaat naar Caro doorverwezen. Zo heeft ze schitterende resultaten behaald met onder andere de duim van Victor Nowak, de beroemde Slowaakse violist, die zonder haar misschien nooit meer had kunnen spelen.

Ze heeft vrouwen gered die het slachtoffer waren geworden van eerwraak en talloze kinderen met ontsierende littekens of aangeboren afwijkingen geholpen. Dat zijn de operaties waar Caro het voor doet. Natuurlijk weet ze dat je met een fraaie facelift ook iemands leven kunt veranderen. Haar vak is precisiewerk; je kunt je beslist geen fouten veroorloven als het om iemands gezicht gaat. Elke ingreep, hoe miniem ook, luistert zeer nauw, dus moet ze secuur te werk gaan. Maar stiekem is ze toch pas echt trots op zichzelf als ze alles uit de kast heeft gehaald om iemands voortbestaan te redden. Met de twee verdiepingen die ze er nu bij hebben gekregen hoeft ze voor de complexere casuïstiek niet meer uit te wijken naar het ziekenhuis. Na al die jaren heeft ze die mogelijkheden eindelijk binnen de muren van haar eigen kliniek tot haar beschikking.

Caro draait zich om en lacht breed naar haar team. Ze staan in een halve kring om haar heen, een glas in de hand, klaar om te proosten op de nieuwe, opwindende periode die aanbreekt. Marc, de plastisch chirurg die er van het begin af aan bij is geweest, Suus, haar extravagante officemanager zonder wie Kliniek Zuid een stuk saaier zou zijn, Dide, de kersverse echtgenoot van Suus en al sinds jaar en dag Caro's operatieassistent, en Esma, de psychologe die aan de kliniek verbonden is en de gecompliceerdere ingrepen begeleidt. En natuurlijk Felix... Nog onwaarschijnlijker dan dat de verbouwing ooit tot een einde zou komen, is het dat iemand als Felix Caro zo gelukkig zou kunnen maken. Ze kent hem nog uit hun studietijd, toen ze een stormachtige romance met hem beleefde, maar hij liet haar achter met een gebroken hart toen hij er met de volgende vandoor ging. Ook toen ze hem twee jaar geleden opnieuw tegenkwam op het gala waar ze

de prestigieuze Pellis Award in ontvangst mocht nemen, was hij nog geen spat veranderd. Nog steeds de notoire player die hij altijd is geweest en zo ziet hij er ook uit. Zwart haar en staalblauwe ogen, een man en een jongetje tegelijk, wat precies is wat van hem zo'n onweerstaanbaar verwarrende mix maakt. Alle vrouwen raken in zijn ban; ze kunnen er niets aan doen. Hij heeft iets over zich, de manier waarop hij naar ze kijkt, dat ze zich bijzonder voelen. Gezien. Begeerd. Uitverkoren. Zijn agenda is maanden van tevoren volgeboekt, want een groot gedeelte van de clientèle van Kliniek Zuid komt speciaal voor hem. Ze ontbloten hun borsten en hun billen, op zoek naar verdere perfectionering en Felix geeft ze wat ze willen.

Niemand had gedacht dat hij zich ooit zou kunnen binden, Caro al helemaal niet, maar toch is het gebeurd. Na het verraad van haar ex-echtgenoot waardoor haar huwelijk uit elkaar spatte, zocht ze troost bij hem, maar ze wist van tevoren dat het hooguit een kortstondige verhouding kon worden. Felix is nou eenmaal geen relatiemateriaal; hij is iemand bij wie je je aanbeden en begeerd voelt, de enige op de hele wereld, maar je weet ook dat hij zijn belangstelling weer snel zal verliezen. Caro is arts; ze weet precies wat fenylethylamine, noadrenaline, adrenaline, endorfine, dopamine en oxytocine aanrichten in de hersenen in die eerste fase van verliefdheid. Het zijn neurotransmitters die verslavend werken, en waardoor je je zo gelukkig voelt dat het bijna oneerlijk is tegenover de rest van de wereld. Maar zodra de nieuwe verovering went, zakken die hormoonpieken in en slaat de verveling toe. Bij normale mensen maakt die aanvankelijke opwinding plaats voor dingen als liefde, vertrouwdheid en geborgenheid; gevoelens die de basis zijn

voor een lange relatie. Maar Felix wacht nooit lang genoeg om dat mee te maken. Zijn oog begint te dwalen, en zodra hij iemand ziet die een nieuwe primitieve hormonale reactie opwekt, is hij vertrokken. Maar niet deze keer. Niet met Caro. Wat begon als een woest-hartstochtelijke verhouding heeft zich tot haar stomme verbazing ontwikkeld tot iets moois. Felix is een sparringpartner en inspiratiebron op het werk, en haar geliefde zodra ze de deuren van Kliniek Zuid achter zich sluiten. Ze vertrekken elke avond samen naar zijn woonboot, die in de driehoek ligt waar de rivier op zijn breedste punt is en waar Caro geniet van alles wat ze in haar huwelijk met Robbert zo lang heeft gemist: liefde, waardering, romantiek en nachten waarin ze bemind wordt totdat de zon opkomt.

Caro scheurt haar blik los van Felix met zijn blauwe ogen, en lacht naar haar collega's. Ze heft het glas. 'Het duurde even,' zegt ze, 'maar dan heb je ook wat.' Ze knikt even naar Elmer, die verlegen teruglacht, maar voor de zekerheid oogcontact vermijdt. Hij weet ook wel dat hij zowel de grenzen van Caro's geduld als die van haar portemonnee flink heeft opgerekt.

'Op Kliniek Zuid! Op een mooie toekomst!'

'Op Kliniek Zuid!' zegt iedereen haar na. Ze proosten en nemen een slok van hun champagne. Suus klikklakt op haar Louboutins naar de nieuwe balie en zet de muziek aan. In eerste instantie was ze er zeer kritisch over dat haar werkplek verplaatst werd in verband met de lift die werd geïnstalleerd, maar ze heeft te snel gemopperd. De lobby is mooier dan ooit en haar balie staat in het midden, precies de plek die Suus voor zichzelf in gedachten heeft voor het leven in het algemeen en bij Kliniek Zuid in het bijzonder.

Mevrouw De Wit houdt Marc haar lege glas voor, zodat hij

haar kan bijschenken. ‘Ga je die klus bij JanVic en Wilfredo doen?’ informeert Marc bij Elmer. ‘Dat hondenparadijs voor Barbra en Dribbel?’ Als hij mevrouw De Wit ziet kijken, legt hij uit wat hij bedoelt. ‘Vrienden van ons. U heeft ze wel eens gezien. Wilfredo heeft zo’n Tom Selleck-snor. Die dus. Ze hebben twee chihuahua’s die nu in een bench op wielen wonen. Heel lelijk allemaal. JanVic heeft een kamer in hun appartement vrijgemaakt voor een hondocondo, maar ja, Elmer zat al die tijd natuurlijk vast bij Kliniek Zuid.’

Mevrouw De Wit giet de champagne door haar keelgat. Normaal geniet ze enorm van de bizarre verhalen over het uitgebreide vriendennetwerk van Marc, Elmer en Marcs echtgenoot John, maar vanavond niet. Het idee dat Elmer zijn boeltje pakt nu de verbouwing klaar is, bevalt haar eigenlijk helemaal niet. Ze hebben zoveel lol gehad de afgelopen maanden. Het was leuk om iemand om zich heen te hebben in dat grote, lege huis. Elmer heeft haar meegenomen naar cocktailparty’s en naar de legendarische bingoavonden in Bar Blend. Daarmee is ze in een wereld terechtgekomen die ze nog niet kende en ze kan zich niet herinneren dat ze vaker en harder gelachen heeft dan de afgelopen maanden. De vriendengroep van Marc, John en Elmer bestaat uit mannen die JanVic, Wilfredo, Ben-Jamin, Valter en Theophile heten en een leven leiden waarin ze elkaar proberen af te troeven op Catawiki om de mooiste en meest unieke spullen te vinden. Ze roddelen als valse, ouwe wijven en geven ingewikkelde themafeestjes waarover ze van tevoren eindeloos kibbelen wie Judy Garland mag zijn. Mevrouw De Wit wil het eigenlijk niet toegeven, maar stiekem is ze er een beetje sip onder dat Elmer haar gaat verlaten. Ze ziet ertegen op het weer te moeten doen zonder zijn opgewekte verhalen, vriendelijke

aard en snoeiharde humor, en niet te vergeten zijn waardering voor hun dagelijkse borreluurtje. Voordat ze bevriend raakte met Caro en opgenomen werd in het dagelijkse leven van Kliniek Zuid, was ze eenzaam zonder het zelf door te hebben. Het is een situatie waar ze niet naar terugverlangt.

‘Ik ben bang dat Elmer nog niet helemáál klaar is,’ hoort ze zichzelf zeggen.

Marc en Elmer kijken haar vragend aan. ‘Weet Caro dat?’ vraagt Marc voorzichtig. ‘Want ik weet vrij zeker dat ze aan haar taks zit, verbouwingstechnisch gezien.’

Mevrouw De Wit houdt haar glas opnieuw bij. Marc schenkt in. ‘In mijn huis ligt ook nog wel het een en ander aan achterstallig onderhoud,’ zegt ze. Ze kijkt Elmer nu recht aan, opgewonden over de oplossing die zojuist spontaan in haar hoofd opkwam. ‘Weet je nog dat je over dat Noorse leisteen en gerecycled teakhout voor de badkamer begon? Dat die tegeltjes eigenlijk ongelooflijk burgerlijk waren?’

‘Noorse leisteen?’ reageert Marc meteen. ‘Dat zou John ook mooi vinden. Heb je daar samples van?’

‘Eerst ik, mijn vriend,’ zegt mevrouw De Wit gedecideerd. Elmer kijkt ietwat verward van de een naar de ander.

‘Die twee ratten van Jan Vic kunnen nog wel even wachten,’ zegt Marc.

Mevrouw De Wit knikt. ‘Honden vinden het juist heel prettig om dicht bij elkaar te zijn,’ bevestigt ze. ‘Die hebben al die ruimte helemaal niet nodig. Dus. Zullen we morgen even bespreken hoe we dat gaan aanpakken?’

Er breekt een lach door op Elmers gezicht. Hij houdt haar zijn glas voor om erop te proosten. Hij hoeft ook niet zo nodig weg uit het riante huis in Amsterdam-Zuid. De oude weduwe is goed gezelschap.

‘Marc?’

Marc kijkt op als Suus hem roept. Ze staat achter de balie en houdt de telefoonhoorn omhoog. ‘Telefoon!’ Ze tikt met een lange acrylnagel op de hoorn om haar woorden kracht bij te zetten. Marc duwt mevrouw De Wit de fles Ruinart in handen en loopt naar Suus toe.

‘Wie?’

‘Iemand uit Australië,’ zegt Suus. Ze doet niet eens moeite om haar nieuwsgierigheid te verbergen; Marc moet zich met zijn rug naar haar toe draaien voor een klein beetje privacy. ‘Hello? Yes, this is doctor Zimmerman.’ Vanuit zijn ooghoek ziet hij dat Suus doet alsof ze een paar dossiers aan het herschikken is, maar ze mist geen woord, dus hij moet oppassen wat hij zegt. Helemaal gezien de schok die die paar kleine zinnen aan de andere kant van de lijn veroorzaken. Voor de zekerheid beperkt hij zich tot een paar algemene antwoorden die van alles zouden kunnen betekenen, maar natuurlijk veroorzaakt dat alleen maar meer belangstelling bij Suus. Hoe meer hij doet alsof er niets aan de hand is, hoe zekerder zij weet dat hij iets voor haar probeert te verbergen. Zodra hij neerlegt, kantelt ze haar hoofd en kijkt hem zo onschuldig mogelijk aan. ‘Slecht nieuws?’

‘Helemaal niet.’

‘Ik wist niet dat jij mensen in Australië kende.’

Marc mompelt iets onbestemds.

‘Of gaat het over werk?’

‘Het is privé, oké? Bemoei je er niet mee.’

Suus grijnst. ‘Heb je mij weleens ontmoet? Zeg het nou maar gewoon, ik kom er toch wel achter.’

‘Zit ze je te pesten?’ Dide brengt twee volle glazen champagne naar Marc en Suus. Hij zet ze neer op de balie terwijl

hij aan Suus' gezicht probeert te zien wat zich hier afspeelt.

'Marc krijgt geheimzinnige telefoontjes van down under en wil niet vertellen waar het over gaat.'

'Belachelijk!' roept Dide. 'O nee, toch niet. Mensen hebben nou eenmaal recht op privacy. Ik vind het ook een stomme regel, maar het is niet anders, schatje.' Hij kust Suus op haar neus en knipoogt dan naar Marc.

Dide en Suus zijn een paar maanden geleden getrouwd, hier in de lobby van Kliniek Zuid, waar ze elkaar jaren geleden voor het eerst zijn tegengekomen. Zodra Dide Suus achter de balie zag zitten, was hij verkocht, maar helaas voor hem zag zij hem in die tijd totaal niet staan. Ze was op zoek naar een rijke, succesvolle man, het liefst een van de topsporters of BN'ers die de kliniek platlopen. Ze vond Dide wel lief, hoor, daar niet van, maar hij was simpelweg niet rijk of belangrijk genoeg. Dide heeft jaren in de coulissen staan smachten voordat hij haar mee uit durfde te vragen. Het was pas toen hij iets kreeg met talkshowhost Selma Valinko dat Suus begreep dat er meer in Dide stak dan die leuke vriend met wie ze het zo goed kon vinden.

Marc is opgelucht dat Dide zijn bruid zo effectief weet af te leiden. Suus is namelijk niet alleen belachelijk nieuwsgierig, maar ook nog eens een keer zo indiscreet als het maar zijn kan. Als zij het weet, kun je het net zo goed meteen op Insta zetten, en het laatste waar hij behoefte aan heeft is dat John erachter komt waar dit gesprek over ging. Over wat hij een paar jaar geleden heeft gedaan.

'Laatste ronde!' roept Caro. Ze voelt dat Felix haar hand pakt en kijkt opzij, midden in zijn blauwe ogen die haar onderzoekend opnemen.

'Moe?' vraagt hij. Zijn stem klinkt warm, diep en een tikje

bezorgd, wat Caro's hart zoals gewoonlijk een slag over laat slaan. Ze knikt. Het is een lange dag geweest. Door alle gedoe met de verbouwing is de wachtlijst van de kliniek opgelopen. Ze werken er met zijn allen hard aan om die weg te werken, maar dat betekent wel dat ze heel lange dagen maken. Helemaal nu Felix en zij een paar maanden geleden gestart zijn met de Vitaminfusies zitten ze ramvol. Het was na de buikliposuctie van een corpulente presentator dat zij en Felix op het idee kwamen: hoe vaak hebben ze niet gezien dat sommige oneffenheden die hun cliënten chirurgisch willen oplossen eerder een gevolg zijn van hun levensstijl dan van het feit dat ze ingehaald worden door de tijd? Door te stoppen met roken verdwijnen de wallen onder je ogen ook. Een liposuctie is plotseling een stuk minder urgent als je niet een fles wodka per dag wegklokt voor en tijdens de uitzending. Mensen denken dat ze gezond leven omdat ze dagelijks een overdosis fruit eten, maar hebben er geen idee van dat ze voor de vertering van zulke hoeveelheden fructose hun hele voorraad tryptofaan erdoorheen jagen, waardoor ze geen serotonine meer aanmaken en dus een constant hongergevoel hebben.

Caro is net als Felix betrokken bij een onderzoek waarin hopelijk aangetoond kan worden dat een verhoogde doorlaatbaarheid van de darm mogelijk de oorzaak is van een groot aantal huidproblemen. Mede daarom zijn ze gestart met de Vitaminfusies. De huid is het grootste en kwetsbaarste orgaan. Alles wat zich binnen in het lichaam afspeelt, is daar meteen zichtbaar. Als je een cliënt met huidproblemen in het eerste gedeelte van het traject behandelt als iemand met een verstoorde darmflora, is een groot gedeelte van de slag al gewonnen voordat ze aan verdere huidcorrecties beginnen.

Via Vitaminfusies behandelen ze de interne zwakke plekken met een persoonlijk afgestemde cocktail van vitamines, mineralen en aminozuren, waardoor de huid automatisch mee herstelt. De resultaten zijn tot nu toe verbluffend.

Caro is Felix dankbaar als ze ziet hoe hij iedereen aanspoort om de glazen en flessen te verzamelen zodat ze aanstalten kunnen maken om te vertrekken. Ze heeft de kliniek altijd samen met haar ex-echtgenoot Robbert geleid, totdat ze tot de ontdekking kwam dat hij zich liet chanteren door een vertegenwoordiger van een producent van siliconenimplantaten. Deze Denise Raven was erachter gekomen dat Robbert er al jaren een tweede gezin op nahield waar Caro niets van wist. De prijs voor Denises zwijgen was een exclusief contract. Kliniek Zuid kwam in zwaar weer terecht nadat een groepje cliënten zich meldde met atypische klachten na een borstvergroting. Caro heeft het lang niet willen geloven, maar toen ze erachter kwam hoe ze al die tijd in de maling genomen was, was ze zo verschrikkelijk geschokt dat ze de scheiding heeft aangevraagd. Het brak haar hart om haar huwelijk, waar ook nog eens een keer twee kinderen bij betrokken zijn, te ontbinden, maar wat kon ze anders? Het gelukkige gezin dat ze dacht te hebben, de rechtschape zakenpartner die ze in Robbert zag: alles waar ze in geloofde, alles waar ze zich al die tijd aan had vastgehouden, werd in één keer onder haar voeten weggeslagen.

Ze heeft zich door deze moeilijke tijd heen geslagen doordat het team van Kliniek Zuid als één man achter haar stond. En natuurlijk door Felix. Ze weet niet wat er in die man gevaren is. Het lijkt wel alsof hij een pil heeft geslikt waardoor hij ineens alle goede dingen doet en zegt. De manier waarop hij naar haar kijkt, waarop hij haar vasthoudt, beneemt haar

bijna de adem. Elke keer als hij in de buurt is, lijkt het of ze vlamvat. Ze durft het bijna niet te geloven, maar het lijkt er toch echt op dat hij zich voor het eerst van zijn leven aan iemand bindt. Aan haar. Ze begrijpt alleen niet hoe dat is gebeurd. Het is iets wat hij zelf besloten heeft, ze heeft er niets voor gedaan. Ze is al verliefd op hem vanaf het moment dat ze hem voor het eerst zag, op haar achttiende, als eerstejaars Geneeskunde. Zelfs haar huwelijk en haar gezin hebben daar tot haar verbazing niets aan veranderd; toen hij voor haar neus stond op het Pellis Award Gala waren al die tussenliggende jaren gewoon verdwenen. Alsof ze niet geleefd waren. Ze heeft zich verzet tegen de woeste aantrekkingskracht die er nog altijd tussen hen was, eerst omdat ze getrouwd was en later omdat ze wist dat hij opnieuw haar hart zou breken als ze erop in zou gaan, maar het was vechten tegen iets waarvan ze zelf ook wel wist dat het onvermijdelijk was. Ze hoeft het verlangen in Felix' ogen maar te zien om alle goede redenen om het niet te doen te vergeten. Robbert heeft nooit zo naar haar gekeken als Felix. Zo vol verlangen en alsof ze het mooiste is wat hij ooit gezien heeft. Ze heeft zich nooit eerder zo gekoesterd en begrepen gevoeld. En daarbovenop kent hij ook nog eens een keer alle ins en outs van haar beroep en de dilemma's die dat met zich meebrengt. Ze kan zich niet herinneren dat ze ooit zo gelukkig is geweest als op dit moment, de geboorte van Teun en Sofie niet meegerekend natuurlijk.

‘Dat was een leuke borrel,’ zegt Caro, terwijl ze haar schoenen uitschopt en haar lange blonde haren lostrekt. ‘Vanaf deze week komen de eerste grote operaties binnen.’

Felix kijkt in de ijskast. ‘Wat wil je eten?’ vraagt hij.

Caro gaat achter hem staan om mee te kijken. Ze slaat

haar armen om hem heen en laat haar handen onder zijn trui glijden. Ze voelt zijn warme huid over de harde buikspieren. Haar lichaam reageert onmiddellijk. Het is ongelooflijk, maar nog steeds, na al die maanden, zet de lichtste aanraking haar in vuur en vlam. Felix doet de deur van de ijskast dicht en draait zich om. Als hij het verlangen in haar ogen ziet, slaat hij zijn armen om haar heen en kust haar. Ze voelt zijn zachte lippen op haar mond, en zijn tong die op zoek gaat naar de hare, en kreunt zachtjes.

‘We krijgen honger als we niet eerst eten,’ zegt Felix, maar zijn stem klinkt schor. Caro geniet van het effect dat ze op hem heeft. Het is niet alleen zijn prachtige lichaam en zijn vaardige handen of de bedwelmende seks. Het is de manier waarop hij op haar reageert die haar helemaal gek maakt van verlangen. De mist die in zijn ogen verschijnt als hij haar ziet, de zachte geluidjes die hij maakt als ze hem aanraakt, waardoor hij ineens hulpeloos lijkt, ook al weet ze wel beter. Ongeduldig duwt ze zijn trui omhoog en trekt die over zijn hoofd, zodat ze zijn naakte lichaam kan voelen. Ze snuift zijn geur op, en kust de warme zachte huid die om zijn spieren spant, haar handen glijden langs zijn rug naar zijn billen. Felix ademt snel. Hij kust haar mond en dan haar hals en Caro kromt haar rug als zijn lippen afdalen. Hij knoopt haar blouse los en zijn adem stukt even als hij de geborduurde bh ziet die net genoeg van haar volle borsten laat zien om hem de rest van de wereld te laten vergeten. Handig maakt hij het haakje los, legt zijn handen om de volmaakte rondingen en neemt zachtjes een van haar tepels in zijn mond. Dan kijkt hij vragend omhoog. Het verlangen in zijn blauwe ogen gaat zo diep dat Caro bijna geen lucht meer krijgt. Ze knikt.

Het is al laat op de avond als ze elkaar eindelijk weer los-

laten. Ze liggen in een omgewoeld bed. Caro ligt met haar hoofd op zijn buik en kijkt hoe hij weer op adem probeert te komen. ‘Ik heb honger,’ klaagt ze.

Felix lacht naar haar. ‘Het is zó vermoeiend om altijd gelijk te hebben.’

‘Ik kan me niet herinneren dat ik heel veel moeite moest doen om je uit die keuken te krijgen,’ pest Caro.

Felix komt een klein beetje overeind en trekt haar omhoog, dicht tegen zich aan. Hij kijkt naar haar. Zijn lippen zijn heel dichtbij en Caro wil hem kussen, maar Felix schudt plagend zijn hoofd. ‘Ik dacht dat je honger had?’

‘Ik hou het nog wel heel even vol.’ Ze duwt hem terug in de kussens en gaat schrijlings op hem zitten.

Felix legt zijn handen om haar heupen en kijkt naar haar. Haar blonde haren vallen warrig over haar schouders. Haar borsten zijn rond en vol en hoewel ze slank is kun je aan de kleine bolling in haar buik wel zien dat ze twee kinderen gebaard heeft. Het maakt haar alleen maar nog mooier.

‘Waar kijk je naar?’

‘Jou.’

‘Je hebt me al honderden keren gezien.’

‘Ik krijg er nooit genoeg van.’

Felix rolt om en trekt haar met zich mee tot hij over haar heen ligt. Ze kijkt naar het kuiltje in zijn kin, de volle lippen met het plagerige halflachje in de rechterbovenhoek. De blauwe ogen die zo verliefd naar haar kijken dat ze zich veiliger voelt dan ze zich ooit gevoeld heeft. ‘Ik hou van je,’ zegt ze. ‘Wist je dat?’

Felix aait zachtjes met een vinger over haar jukbeen en duwt dan een warrige blonde lok achter haar oor. Hij kan zijn ogen niet van haar lieve gezicht afhouden. Ze heeft een

hoop meegemaakt de afgelopen jaren, maar ze is sterk. Ze overleeft elke tegenslag zonder bitter te worden, of zonder haar menselijkheid en haar waardigheid te verliezen. Wat er ook gebeurt, ze blijft geloven in het goede van mensen, alleen maar omdat ze dat wil. Caro is anders dan alle andere vrouwen die hij kent. Afgezien van haar onmiskenbare schoonheid is ze sterk en intelligent, wat hem meer opwindt dan hij voor mogelijk had gehouden. Hij heeft zoveel vrouwen gekend in zijn leven, dat hij soms heeft gedacht dat ze allemaal uit dezelfde fabriek kwamen. Zeker in zijn vak lijken alle vrouwen op elkaar. Niemand wil voor elkaar onderdoen of uit de toon vallen. Ze willen erbij horen, dat is een menselijke eigenschap. Bovendien leeft hij daarvan, dus hij zal de laatste zijn om daar de spot mee te drijven. Maar het maakt ze in zijn ogen wel inwisselbaar. De afgelopen maanden heeft hij zitten wachten op het moment dat hij zijn interesse in Caro zou verliezen, of dat zijn gedachten zouden afdwalen naar iemand anders die op zijn pad kwam. Maar dat gebeurde niet. Sterker nog, elke dag verlangt hij nóg meer naar haar. Zelfs op de kliniek kan hij zijn ogen niet van haar afhouden. Zo kent hij zichzelf niet, maar hij geniet van elk moment.

‘Morgenavond ga ik weer naar Duitsland.’

‘Ik weet het.’

‘Twee dagen zonder mijn uit graniet gehouwen lichaam.’

Caro moet lachen om zijn quasi-verwaande hoofd. ‘Je bent er maandag weer, aansteller.’ Maar ze slaat een been om hem heen als hij boven op haar rolt. ‘Je hebt een slechte invloed op me,’ moppert ze.

‘Dat hoor ik wel vaker,’ lacht hij tevreden. ‘Onze kinderen zouden onuitstaanbaar zijn.’

Caro bevriest ineens. Ze zoekt zijn ogen om te kijken of

hij een grapje maakt of het meent. Tot haar schrik ziet ze dat hij serieus is. Ze laat zich onder hem vandaan rollen en slaat een laken om zich heen, alsof dat haar kan beschermen tegen zijn toekomstplannen. De regeling dat hij om het weekend naar Duitsland gaat, komt doordat zij Teun en Sofie dan kan laten logeren op de boot. Ze vindt het al erg genoeg voor hen dat ze vanwege haar midden in een scheiding zijn beland; het is veel te vroeg om Felix nu al in hun leven te introduceren.

‘Ik heb al kinderen.’

Felix ziet dat hij haar aan het schrikken heeft gemaakt. ‘Ik bedoel niet nu meteen,’ sust hij. ‘Maar ik meen het, Caro. Ik weet dat ik heel wat stomme dingen gezegd en gedaan heb. Maar dat zal echt nooit meer gebeuren. Ik weet eindelijk wat ik wil. Jou. Ik wil jou. Ik wil dat je mijn vrouw wordt, en dat we over veertig jaar samen op zo’n bankje zitten ergens, en tevreden terugkijken. Jij zou oud en gerimpeld zijn en ik zou er nog steeds waanzinnig goed uitzien. En ik zal nog evenveel van je houden als vandaag. Meer nog, als dat mogelijk is.’

Caro luistert naar de woorden, die haar onwerkelijk voorkomen, maar tegelijkertijd alles voor haar betekenen. Maar haar vorige leven is nog maar net voorbij en ze is er gewoon nog niet klaar voor om het volgende gedeelte al helemaal dicht te timmeren. ‘Ik heb meer tijd nodig,’ zegt ze, als ze ziet dat hij op een antwoord wacht en ze zich realiseert dat ze al best lang stil is.